Joachim Ferenc (1882–1964) a századelő magyar festészetének egyik felfedezésre váró, sajátosan franciás hangon megszólaló, különleges képviselője. Művészete az impresszionizmusból, a neoimpresszionizmusból, a szimbolizmusból és a századforduló éjszakai tónusokra érzékeny esztétikai világából sarjadt ki. Bár a küzdelmes életű festőt elsősorban szülővárosában, Szegeden tartották számon, sokat élt és állított ki Budapesten, illetve különböző európai városokban is.

1905-ben jutott ki először Párizsba – rövid szegedi, pesti, müncheni és nagybányai tanulmányok után –, majd 1907-ben Szeged városának ösztöndíjával tért vissza a modern művészet forrongó fővárosába. Szisztematikus akadémiai képzésben nem részesült, de tanúja volt a párizsi modern magyar művészek élénk társasági életének, jó barátság fűzte Czóbel Bélához, Mattis Teutsch Jánoshoz és – a később neves New York-i műkereskedővé váló – Brummer Józsefhez.

Az avantgárddal kacérkodó barátai ellenére Joachimot elsősorban az impresszionizmus, illetve az annak a nyomán kialakuló poszt- és neoimpresszionizmus világa varázsolta el. Azokon belül is a leszálló éjszaka különleges optikai világa, amiben a kékek és lilák meghatározó szerepet játszanak. Ő maga „esthangulat”-nak nevezte ezt az illékony, átmeneti napszakot, mi „holdfényes impresszionizmusnak”. A különös alkonyi-esti fényekre vadászva járta be a Riviérát, főképpen Marseille és Menton vidékét, de így jutott el az impresszionisták egyik kedves helyére, a normandiai Honfleurbe is. Ezeken a helyszíneken születtek meg azok az éjszakai tengerparti látképek, amelyek egész egyedivé teszik Joachim életművét, külön helyet jelölve ki számára a magyar modern festészet történetén belül.

1913-ban már a párizsi Függetlenek Szalonjában állított ki, de karrierjét derékba törte az első világháború. Bár festett hadnagyként, és termékeny maradt az 1920-as években is, a nemzetközi pályafutását már nem tudta folytatni. A holdfényes tájakhoz és a naiv hangon megszólaló enteriőrképekhez ekkor társult a virágzó fák népszerű, napfényes impresszionizmusa. A két világháború között Joachim felváltva élt Szegeden és Budapesten, de közben több európai utazásra is alkalma adódott (Marseille, Velence, Bécs stb.).

A vészkorszakot bujkálással töltötte – zsidó származású párját és gyermekeiket menekítve –, a szocreál érában pedig végleg elhallgatott, teljesen marginalizálódott. Utolsó gyűjteményes tárlatára 1945-ben került sor a szegedi Kultúrpalotában. Küzdelmes pályafutása alatt a művészet eszményeit követte, még ha sokszor nyomorognia kellett is miatta. Néhány támogatót mindig talált magának, neves szegedi műpártolókat, mindenekelőtt a híres műgyűjtőt, Back Bernátot vagy dr. Wolf Ferencet.

A Magyar Nemzeti Galéria két festményét őrzi, a szegedi Móra Ferenc Múzeum 19 darabot, melyeket 2017-ben – a művész Bostonban élő unokájának támogatásával – restauráltak. További különleges alkotásokat a család leszármazottai és magángyűjtők birtokolnak, mind Magyarországon, mind külföldön. A restaurált, újra teljes fényükben ragyogó képek különleges ereje hívta életre a 140 évvel ezelőtt született festő jubileumi kiállítását 2022-ben. A tárlaton és a hozzá készült katalógusban olyan művek kerülnek sok-sok évtized után újra reflektorfénybe, amelyek mutatják, hogy Joachim Ferenc „holdfényes impresszionizmusa” megbecsülést és külön fejezetet követel a magának a modern magyar festészet történetének lapjain.